

Králický Sněžník

www.sneznik.cz

Rozhledna a chata * <http://www.sudety.info.pl/nasniezniku>**

kpramenimoravy.wz.cz, 19.10.2003

Vrchol Králického Sněžníku ve výšce 1 424 m s rozsáhlým vrcholovým platem byl pro stavbu rozhledny přímo předurčen. Stavba započala až vznikem Kladského turistického spolku v roce 1895. Projekt vypracoval vřatislavský architekt Felix Henry a náročné stavby v drsných podmínkách se ujala zednická skupina mistra Emila Giessera z Klodzka. Ukončené věže dosahovaly výšky 33,5 a 30 metrů a měly vyhlídkové plošiny. Dne 9. 7. 1899 byla rozhledna slavnostně otevřena a pojmenována po císařovi Vilémovi. V dolní části rozhledny se nacházel stylový hostinec. Na vyšší vyhlídkovou plošinu vedlo 145 schodů se spirálovým schodištěm. Za jasného počasí byla krásné výhledy na celé Jeseníky, Rychlebské hory, Orlické hory, ale i Krkonoše a Beskydy.

Stav rozhledny se neustále zhoršoval zejména vlivem drsného počasí a pramalé údržby. Proto po řadě expertiz rozhodla polská strana o stržení rozhledny především z důvodu bezpečnosti návštěvníků dne 11. října 1973.

Na moravské straně Králického Sněžníku (v Polsku zvaný Snieznik Klodski) nechal kníže Liechtenstein postavit horskou chatu, která byla otevřena do 21. 7. 1912 a pojmenována Liechtensteinova. Jednalo se o dřevěnou dvoupatrovou budovu se 40 lůžky a noclehárnou. Bylo zde již el. osvětlení a vodovod. Chata se záhy stala velkým střediskem letní a zimní turistiky. Jako chatař zde působil dr. Oskat Gutwinski, velký propagátor a organizátor turistiky.

Po 2. světové válce dostala chata nový název "U pramene Moravy". Naposled byla chata spravována RaJ Vysoké Mýto, které ale nejevily o chatu patřičný zájem. Postupně vyvstala otázka, zda chatu rekonstruovat, nebo zbourat z důvodu napadení dřevomorkou a nebezpečí zřícení. Dne 4. 8. 1968 bylo rozhodnuto provoz chaty zastavit a provést likvidaci celého objektu, k čemuž došlo v roce 1971. A tak jedinou turistickou základnou v oblasti Králického Sněžníku je chata Návrší nad Stříbrnicemi, na polské straně pak chata Na Sněžníku na západním úbočí hory ve výši 1 200 m.

Opevnění v okolí Králického Sněžníku

Hrabčák Radek, KVH Kralka, 27.10.2001

Úvod

Kladský výběžek patřil před druhou světovou válkou mezi nejohroženější místa Československé republiky. Široké kladské údolí bylo pro vpád cizích vojsk v minulosti již několikrát použito (např. pruskými vojsky za 2. slezské války 1745). Z jižního cípu výběžku je to navíc vzdušnou čarou pouhých 160 km k jižní hranici s Rakouskem, při vpádu nepřítele hrozila nepříjemná možnost přetnutí území republiky na dvě části. Proto při opevňovacích pracích (1935-1938) byl prostor mezi Králickým Sněžníkem a Orlickými horami opatřen

daleko mohutnějšími opevněními, než například horské hřbety Jeseníků, které již samy o sobě byly pro nepřítele nezanedbatelnou překážkou.

Systém československého předválečného opevnění byl založen na bočních palbách objektů postavených v souvislé linii. Opevnění se stavělo těžké a lehké. Těžké opevnění bylo budováno ponejvíce na ohrožené severní hranici. Tvořila jej linie pěchotních srubů vyzbrojených kulomety a protitankovými kanóny. Na strategicky významných místech byla tato linie opevnění zesilována soustavou vzájemně propojených objektů vyzbrojených i dělostřeleckou výzbrojí - tzv. dělostřeleckými tvrzemi. Lehké opevnění představovalo linii malých kulometných objektů, často v několika sledech za sebou. Stavěno bylo prakticky kolem celé hranice Československa, vyjma severního Slovenska.

Při stavbě byla v rámci ulehčení realizace linie opevnění rozdělena na menší stavební úseky a podúseky, které byly přidělovány soukromým firmám, vybraným armádou v neveřejných konkurzech. Samotná stavba byla vždy přísně utajovanou záležitostí. Například první, co bylo potřeba na staveništi udělat, byla vysoká prkenná ohrada, která jej obepínala a zabraňovala pozorování.

Těžké opevnění

První podúsek linie těžkého opevnění pod správou ženijního skupinového velitelství III. Králíky byl podúsek 1./III. Červený potok, který začínal na kótě Steinberg (dnes Maliník nad Dolní Moravou) a končil před Králíky před kótou 666 Hůrka, kde probíhala v rámci druhého samostatného stavebního podúseku výstavba dělostřelecké tvrze Berghöhe (někdy také nazývané Hůrka nebo Výšina). Počínaje kótou Steinberg směrem na hřebeny Sušiny a dále na Staré Město pod Sněžníkem již začínal prostor působnosti ženijního skupinového velitelství I. úsekem 4./I. Sušina, který končil na úpatí Tetřeví hory u Hynčic pod Sušinou, a dále úsekem 1./I. Staré Město pod Sněžníkem, který navazoval na úsek 4./I. a končil ve Starém Městě pod Sněžníkem.

Podúsek 1./III. Červený potok

Stavba tohoto podúseku byla zadána již 9.června 1936 firmě Dr. Ing. Karel Skorkovský z Prahy, která zde během 250 dnů měla za částku 7 323 684,- Kč vybudovat 8 těžkých pěchotních srubů, počínaje K-S 2 poblíž kóty Steinberg a konče K-S 9 před tvrzí Berghöhe (ten byl jako první objekt tohoto podúseku vybetonován již ve dnech 14.-22.9 1936. Do září 1938 byl celý podúsek až na dokončovanou telefonní síť prakticky dokončen a plně vyzbrojen (s výjimkou kasematního minometu ve srubu K-S 7, jehož dodávky armádě se nepodařilo realizovat). Vyskytuje se zde i několik zajímavých stavebních řešení, jako například umístění samostatného protitankového kanónu vpravo od vchodu do objektu K-S 9 se směrem výstřelu k dělostřelecké tvrzi Berghöhe (tato zbraň se v čs. opevnění používala jinak výhradně jako spřažená s těžkým kulometem). Silně vyzbrojen byl srub K-S 6 "U kapličky", který kromě dvou protitankových kanónů a šesti těžkých kulometů ve střílnách pod betonem pro boční palby disponoval kopulí s dvojčetem těžkých kulometů pro čelní palbu do prostoru Dolní Moravy a dalším těžkým kulometem v pravém zvonu, který zesiloval palbu směrem na srub K-S 5 "U Potoka". Připočteme-li k tomu i těžký kulomet v prostředním zvonu srubu K-S 5, zjistíme, že silnici vedoucí z Dolní Moravy přehrazovalo víceméně přímo deset těžkých kulometů a dva protitankové kanóny!

Po obsazení Německými vojsky byly téměř všechny objekty podúseku podrobeny zkušebním střelbám dělostřeleckých zbraní. 5.prosince 1938 byl při zkouškách u srubu K-S 2 přítomen dokonce Adolf Hitler. Němci zde stříleli ze vzdálenosti přibližně 1,5 km do týlu objektu z

protiletadlových kanónů ráže 88 mm, nicméně nepříliš úspěšně. V pásu pro protitankovou překážku před srubem je dodnes dochováno několik poškozených protitankových jehel. Též je možno si všimnout hromad rozpůlených betonových patek od protipěchotní překážky - prasečích ocásků. Ke konci války byla v pravé části srubu odpálena munice, která jej těžce devastovala. Podobně došlo k odpálení munice i v blízkém srubu K-S 3, ze kterého dnes stojí již jen část týlové stěny. Za ní se černá pouze kráter plný betonové drti. V případě objektů K-S 7 "U Vesnice", K-S 8 "U Nádraží" a K-S 9 "Mezi lesíky" byly německé zkoušky neméně agresivní. Kanóny zde musely pálit z bezprostřední blízkosti. Zejména K-S 7 a K-S 9 jsou těžce poničeny. Díky tomu byla K-S 9 vybrána i k poválečným testům, kdy čs. armáda zkoušela účinky protipancéřových zbraní (kořistní Panzerfausty) a britských kumulativních náloží.

Zkázou objektů dovršil v padesátých letech n.p. Kovošrot, který vytrhal všechny zbylé zvony a objekty tak ještě více zdevastoval. Díky tomu jsou dnes objekty vesměs opuštěné a zarostlé vegetací. Pouze K-S 5 a K-S 8 jsou přístupné veřejnosti.

Podúsek 2./III. Berghöhe

Soutěž na stavbu dělostřelecké tvrže Berghöhe, která se tyčí na vrchu Výšina nad Králíkami, vyhrál opět Dr. Ing. Karel Skorkovský. Vzhledem k plánovanému podzemí (objekty dělostřeleckých tvrzí byly napojeny na poměrně rozsáhlé podzemí se skladišti munice, kasárnami, operačním sálem, strojovnou, filtrovnu a dalšími místnostmi důležitými pro bojovou činnost tvrzí) byla lhůta na postavení 24 měsíců. Větší byla ovšem i zadávací částka - 20 876 371,21 Kč (tato byla o rok později navýšena o 2 701 066,15 Kč na výstavbu objektu pro dělostřeleckou otočnou věž, která byla zadána dodatečně). Se stavbou se započalo již 5. srpna 1936, ovšem první objekt byl vybetonován až téměř rok nato, na začátku června 1937. V září 1938 byla tvrz stavebně dokončena. Ovšem bojová hodnota nedosáhla plánované výše, neboť se nepodařilo dodat hlavní zbraně tvrže - kasematní houfnice ráže 10 cm, ani dělostřeleckou otočnou výsuvnou věž. (Pokud by byly dodány, byly schopny houfnice tvrže během minuty a půl vypálit takřka 150 ran na vzdálenost až 12 km.) Vojsko tento neutěšený stav řešilo v září 1938 provizorně baterií horských kanónů ráže 7,5 cm umístěnou na prostranství před dělostřeleckým srubem.

Po obsazení Němci sloužila tvrz nějakou dobu jako turistická atrakce pro občany Třetí říše. Ke konci války se uvažovalo o využití podzemních prostor pro výrobu, nicméně tento záměr již nebyl uskutečněn. Podobně nebyl uskutečněn ani plán z roku 1941 osadit na objekt K-S-Bg 12 dělostřeleckou otočnou věž (jeden ze dvou kusů, které byly vyrobeny).

Podobně jako okolní samostatné objekty se ani tvrz Berghöhe nevyhnula nájezdům Kovošrotu, který ji připravil o všechny zvony. Později byla tvrz obsazena ČLA, která v podzemí vybudovala sklady materiálu, přičemž tento stav trvá dodnes. Po uvolnění situace v pohraničí již ovšem zhruba od začátku devadesátých let je možný vstup na povrch tvrže (za minulého režimu šlo o poměrně přísně střežený vojenský prostor).

Součástí podúseku je i samostatná dělostřelecká pozorovatelna K-S 12b "Utržený" na kótě Veselka nad Červeným Potokem, která prováděla pozorování. Jde o atypickou třípatrovou stavbu, na které se navíc do dnešních dnů zachoval originální dělostřelecký pozorovací zvon - jediný dochovaný na úseku Králíky. Objekt je udržován skupinou nadšenců a bývá zpřístupňován veřejnosti.

Podúsek 4./I. Sušina

Ačkoliv tento úsek spadl již pod Staré Město pod Sněžníkem, měl být v jeho rámci postaven i první objekt králické linie, K-S 1. Pro výhodné pozorovací podmínky měl mít osazen dělostřelecký pozorovací zvon a měl působit mj. jako pomocná pozorovatelna pro tvrz Berghöhe a samostatný dělostřelecký srub u Kolštejna (Branná). Vzhledem k poměrně

neprostupnému horskému terénu nepovažovali projektanti tento úsek za přímo ohrožený, proto se započítí jeho výstavby plánovalo až na rok 1939. Od kóty Steinberg směrem na Chlum, Sviní horu, Podbělku a Sušinu měla vést linie pěchotních srubů zeslabeného, tzv. Arabského typu. Poblíž kóty Sušina měly poměrně blízko sebe stát čtyři takové sruby. Odtud se linie stáčela jihovýchodně na Tetřeví horu, ze které klesala do údolí Starého Města pod Sněžníkem. Mezi projekty zdejších pěchotních srubů se nalézaly i atypické varianty, jako např. STM-S 11 v blízkosti vrcholu Podbělky, který měl být vyzbrojen minometem, ovšem kulomet měl být umístěn ve střílně z lehkého opevnění.

Podúsek 1./I. Staré Město pod Sněžníkem

Výstavba tohoto podúseku byla zadána až v dubnu 1938 firmě Ing. Jan Bořkovec z Prahy za zadávací částku 15 451 887,20 Kč. Nicméně výstavba probíhala poměrně svižným tempem a již na začátku srpna byl vybetonován první pěchotní srub tohoto podúseku - atypický pěchotní srub STM-S 30 určený pro čelní a kosou palbu v údolí říčky Krupé. Celkem měl tento podúsek obsahovat deset pěchotních srubů, přičemž se do září 1938 podařilo vybetonovat tři. Objekty STM-S 31 a,b přitom nahrazovaly původní monumentální projekt srubu STM-S 31, který měl být kromě tří dvojčat těžkých kulometů a kasematního minometu vyzbrojen i dvěma protitankovými kanóny spřaženými s těžkými kulometry, z toho jednou v čelní pancéřové polokopuli (projekt této polokopule byl postupem času nahrazen finančně méně náročným řešením - střílny pod betonem). Ostatní objekty byly opuštěny v různých fázích výstavby, přičemž staveniště jsou často patrná dodnes (např. na staveništi STM-S 28 při cestě ze Starého Města do Stříbrnic lze dodnes vidět základovou skořápku s úchyty na bedněni). Vybetonované sruby byly za okupace zbaveny střílen hlavních zbraní, ovšem díky tomu, že ještě neměly osazené zvony, nebyly poničeny takovou měrou, jako objekty na Králicku. Dobře je na nich patrný stavební postup - lze spatřit jak šalování průduchů, tak i dráty, kterými bylo stahováno bednění, jež dosud čouhají ze stěn.

Lehké opevnění

Lehké opevnění bylo obvykle budováno až za linií těžkého opevnění. Také na rozdíl od těžkého opevnění, pro jehož obsazení se vytvářely zvláštní jednotky, lehké opevnění se často obsazovalo jednotkami pěších pluků, jak tomu např. mělo být v případě lehkého opevnění mezi Starým Městem pod Sněžníkem a Králicky, které obsazovali muži 13. pěšího pluku ze Šumperka. V roce 1938 probíhala výstavba lehkého opevnění i na hřebenech Sušiny. Nad kótou Steinberg začínal úsek XXII Chlum 1116 m, kde se z plánovaných 51 lehkých objektů podařilo postavit 31. Dále navazoval úsek XIII Sušina 1321, kde stojí 32 z plánovaných 48 "Řopíků". Poslední postavený objekt tohoto úseku stojí nad svahem Tetřeví hory se skvělým výhledem na údolí Starého Města. Díky nedávným polomům je v prostoru Tetřeví hory vidět velký kus linie lehkého opevnění. Od Hynčic pod Sušinou pokračuje již vcelku dokončený úsek VIII Staré Město pod Sněžníkem, kde stojí všech plánovaných 44 objektů. Objekty na hřebenech Sušiny stavěla firma Rössler a Kudlík z České Třebové, objekty kolem Starého Města potom stavitel Smetana z České Skalice. Na hřebenech Sušiny zároveň za linií lehkého opevnění probíhala výstavba chat pro osádky těchto opevnění. V září roku 38 stály tři tyto chaty. Do dnešních dnů jsou při turistické cestě z Podbělky na Sušinu patrné zbytky deponovaného materiálu (štěrka, písek, ztvrdlé pytle cementu) z výstavby opevnění, jehož linie rovněž probíhá v bezprostřední blízkosti této stezky. Materiál, který sem byl tak těžce dopravován z Malé Moravy prostřednictvím vojenských lanovek, už tu po obsazení zůstal, neboť firmy jej obvykle v šibeničním časovém termínu nestihly odklidit (tak např. stavební řezivo z výstavby těžkého opevnění ve Starém Městě později Němci bez rozpaků použili na výstavbu kasáren, ač probíhala jednání za odsun materiálu i po 10. říjnu 1938).

Vzhledem k tomu, že linie lehkého opevnění v horských terénech nebyla v roce 1938 vesměs dokončena, zesilovaly ji většinou vojenské jednotky standardními polními opevněními - zákopy, dřevozemními objekty, kulometnými hnízdy.

Stráže Obrany Státu

Zvláštní kapitolu historie obrany našich hranic tvoří jednotky Stráží Obrany Státu (SOS) složené z četníků, vojáků v záloze a příslušníků finanční stráže. Tyto jednotky hlídkovaly v bezprostřední blízkosti hranice a sloužily jako jednotky včasné výstrahy. Svými ústupovými boji měly jednak varovat jednotky na hlavním obranném postavení a umožnit jim včasné obsazení pevností, okopů. V září 1938 to byly právě tyto jednotky, které odrážely útoky Freikorpsu. Také v prostoru Králického Sněžníku probíhaly podobné boje:

Na Králickém Sněžníku, 150 metrů od hranice, se zakopalo družstvo SOS č. 11, kterému velel František Pelikán. Obehnali své bojové stanoviště ostnatým drátem, opatřeným ještě nástrahami. Až do 25. září panoval v okolí jejich postavení klid. Třicet minut po půlnoci však pozorovatel zaslechl podezřelý hluk z německé strany. Zacloumal nejbližšími spáči. "Probud' se, poplach!" To se již vracely obě vyslané hlídky. Dva četníci a 11 finančníků s jediným kulometem očekávali první střet s nepřítelem. Brzo se na postavení družstva snesla skutečně palba z desítek zbraní. Vybuchly první granáty.

"Dal jsem rozkaz zaujmout stanoviště a zahájit palbu," hlásil později velitel tohoto družstva SOS. "Vyrozuměl jsem ihned velitele čety, inspektora finanční stráže Vlčka ve Starém Městě pod Sněžníkem. Při přestřelce, trvající 20 minut, byl útočník odražen a ustoupil, ale stále ještě jednotlivě pálil na naše postavení." Té noci strážmistři Pelikán, Chovanec a dozorcí finanční stráže Jarý, Doušek, kašpar, Buchta, Skrbek, Pospíšil, Sedláček, Lichka a další vystříleli 480 nábojů z lehkého kulometu, 300 nábojů z pušek a hodili mezi povstalce 19 ručních granátů. Ráno našli v okolí plno stop po lidech z freikorpsu. Nechyběly ani kaluže krve; palba družstva číslo 11 cíl zasáhla. Obránci neměli ani jediného raněného.

Obrazová dokumentace

K-S 12b "Utržený"

Samostatná dělostřelecká pozorovatelná K-S 12b "Utržený". Měla sloužit jako hlavní pozorovatelná pro tvrz Berghoehe. Na stropnici jediný dochovaný zvon na úseku Králíky - dělostřelecký pozorovací zvon. Měl v něm být umístěn dělostřelecký periskop o váze 76 kg. Dnes je srub obsazen hrstkou nadšenců a bývá přístupný. (autor fotografie: Jiří Tocauer)

K-S 3 " U lesa"

Samostatný pěchotní srub K-S 3 "U lesa", resp. lépe - to, co z něj zbylo po odstřelu munice na konci války.

K-S 6 " U kapličky"

Samostatný pěchotní srub K-S 6 "U kapličky" stojící asi 100 m od silnice vedoucí z Červeného Potoka do Dolní Moravy (po levé straně). Od objektu k silnici byl vybudován protitankový příkop, který bývá na jaře a na podzim krásně patrný. Na zárubních prvních silnostěnných vstupních dveřích jsou z konce války zachovalé podpisy novozélandských vězňů z blízkého zajateckého tábora. Po válce byl objekt připravován na umístění chemikálií, k čemuž nedošlo.

K-S 7 " U vesnice"

Samostatný pěchotní srub K-S 7 "U vesnice" těžce poškozený německým ostřelováním. Objekt má na levé straně střílnu pro minomet ráže 9cm, nicméně střelecká místnost tohoto minometu bývá zpravidla zaplavena vodou a bývá přístupná pouze výjimečně.

Řopík

Lehký objekt vz.37 XXII/210/A-140Z na pasece pod kótou Chlum.

Tetřeví hora

Rozestavěná linie lehkého opevnění vz.37 na hřebenu Tetřeví hory. Objekty byly opuštěny těsně po betonáži, nemají proto ani dokončené omítky a mnohdy jsou na nich zbytky šalování. Díky polomu je vidět asi kilometrový úsek linie. Jaro 2000.

Z Veselky

Pohled z dělostřelecké pozorovatelny K-S 12b směrem na Králický Sněžník. Červená čára znázorňuje linii těžkého opevnění. Od kóty Steinberg (vpravo) vede na hřebeny Sušiny již jen linie lehkého opevnění. Těžké opevnění se tu mělo začít stavět na jaře roku 1939.

Mapa linie opevnění

Autor: Mgr. Martin Dubánek

+++++

<http://www.sudety.info.pl/nasniezniku>

SCHRONISKO NA SNIEZNIKU

Historia schroniska datuje się od 1869 roku. Wtedy to Marianna Orańska - córka króla holenderskiego, a żona księcia pruskiego - mieszkająca w pałacu w Kamieńcu Żąbkowickim sprowadziła górala ze Szwajcarii, Michała Aegertera. Kazała mu wybudować "szwajcarkę", do której sama chętnie przybywała powozem na wypoczynek. I tak oto powstało urokliwe schronisko "Na Śnieżniku", najstarsze na ziemiach polskich.

Opis obiektu: Po wcześniejszym uzgodnieniu przyjmujemy turystów ze zwierzętami. W schronisku znajduje się kuchnia czynna w godz. 8-20, oferująca całodziennie wyżywienie, z deserami i wypiekami własnej produkcji. Turysta znajdzie tu także bufet z napojami, słodyczami, pamiątkami oraz wydawnictwami turystycznymi. Niedaleko od obiektu znajduje się miejsce na rozpalenie ogniska z przygotowanymi miejscami do siedzenia. Do dyspozycji turystów dwie duże sale z widokami na Kotlinę Kłodzką, przy dobrej pogodzie widać Śnieżkę, oraz jadalnia z kominkiem. Tutaj wieczorami siada się z gitarą, śpiewa i gawędzi do białego rana.

Dojazd: Z Wrocławia najwygodniej jest dojechać pociągiem do Kłodzka i stąd autobusem do Międzygórza. Turyści zmotoryzowani mogą zostawić samochód na jednym z parkingów w Międzygórzu i dalej maszerować pieszo szlakami góorskimi.

Dogodne wejścia do schroniska:

szlaki

z Międzygórza: czerwony - 6 km (1,5h) czarny - 8 km (2h) niebieski - 10 km (2,5h)

ze Stronia Śl.: żółty - 15 km (3,5h)

Oferujemy: - 58 miejsc w pokojach 2,4,6,8,10-osobowych; - całodziene wyżywienie lub częściowe; - ogniska, imprezy turystyczne przy kominku; informacje i wydawnictwa turystyczne; - atrakcyjne szlaki turystyczne.

SCHRONISKO ZAWSZE PRZYJAZNE DLA TURYSTÓW

Wspaniała natura, unikalne położenie są gwarancją doskonałego wypoczynku i niezapomnianych wrażeń. Ruch zastąpi wszystkie leki, żaden lek nie zastąpi ruchu! SCHRONISKO "NA ŚNIEŻNIKU" im. Zbigniewa Fastnachta (1218 m n.p.m.) leży na zachodnim stoku Śnieżnika (1425 m n.p.m.). Masyw Śnieżnika (1425) leży w Sudetach Wschodnich w południowo-wschodniej części Ziemi Kłodzkiej. Jest najwyższym szóstym szczytem Sudetów Środkowych i najwyższym szczytem w tej części Sudetów. Zbudowany jest z gnejsów, łupków krystalicznych i granitognejsów śnieżnickich oraz przeobrażonych skał osadowych. Tworzy dział wodny trzech zlewisk: Morza Czarnego, Północnego i Bałtyckiego. Szczyt jest najlepszym punktem widokowym w całych Sudetach. Przy sprzyjającej pogodzie w promieniu 100 kilometrów można dostrzec Śnieżkę, wieże Wrocławia, Ołomuńca. W świecie zwierząt dominują jelenie, kozice, które przywędrowały z sąsiednich Jeseníków. Ich stado zadomowiło się na pobliskim Średniaku. Liczna fauna bezkręgowców i gatunków endemicznych. Bogata roślinność karpacka i alpejska. Wokół hali waliny, które powstały w następstwie klęski ekologicznej (wiatrołamy) i wyrębów interwencyjnych. W drzewostanie dominuje świerk i sztucznie nasadzona kosodrzewina oraz modrzew. Dla ochrony flory i walorów krajobrazowych ustanowiono rezerwat na powierzchni 181 ha. Półroczna pokrywa śnieżna, 54 dni okresu wegetacyjnego, liczne silne wiatry huraganowe, półroczna zima pozostawiają turystom niezapomniane wspomnienia.

NARCIARSTWO - śnieg utrzymuje się do sześciu miesięcy w roku. Doskonałe warunki klimatyczne. Liczne drogi zapewniają uprawianie narciarstwa biegowego a latem kolarstwa górskiego.

SZLAKI TURYSTYCZNE (dojścia):

Czerwony z Międzygórza 6km (1,5 godz.)

Czarny z Międzygórza 8km (2 godz.)

Niebieski z Międzygórza 10km (2,5 godz.)

z Kletna od Jaskini Niedźwiedziej: **żółty** 4km (1 godz.)

ze Stronia Śląskiego 15km (4 godz.)

SPACERY ZE SCHRONISKA:

Śnieżnik 1425 - 1,5 km (0,5 godz.)

Trójmorski Wierch (2 godz.)

Jaskinia Niedźwiedzia - żółty (45 minut)

Czarna Góra - czerwony (1,5 godz.)

Igliczna - czerwony, zielony (2,5 godz.)

Mały Śnieżnik (2 godz.)

W schronisku jest 58 miejsc noclegowych:

w pokojach:

- 2-osobowych
- 4-osobowych
- 6-osobowych

- 8-osobowych
- 10-osobowych

ceny od 26 do 40 zł.

Numer konta bankowego:

B.Z. WBK O/BYSTRZYCA KŁODZKA

02 1090 2297 0000 0005 8800 9235